

**Příběh paní Budilové z Bukové ulice napsala
Dominika Prejdová a ilustroval Kakalík**

To je moje místo

V březnu 1963 jsme se nastěhovali na nové sídliště v Bukové. Stavěl to tehdy národní podnik Projekta. Podnikové družstvo, kam jsme se přihlásili s manželem. Pracovali jsme s manželem ve stejném podniku, já do mateřské, pak už jsem se tam nevrátila.

V roce 1963 terénní úpravy nebyly hotové a vozovka byla ještě taková hrubá. Tam, kde je teď Albert, byl vždycky obchod, od samého začátku. Jmenoval se Vít. Trafika, pošta, železářství, domácí potřeby byly na Koněvce. V tom samém bloku, kde byl Vít, byla na rohu cukrárna, vedle se pak vystřídalo plno věcí. Byl tam jednu dobu i bazar, z druhé strany prodávali chlebičky.

Na 1. máje se chodilo na banány. Pragovka vystrojila prvomájový průvod, musel být vlajkonoš, ale my jsme to dělali tak, že jsme se domluvili a zdrhli jsme ještě na náměstí Milicí (nám. Lidových milicí dnes nám. Organizace spojených národů).

Dělala jsem na Malešické v Pragounionu. Jezdila jsem do práce tramvají z Koněvky, nakoupila jsem si takzvaně v době oběda, na Ohradě. Z práce jsem chodila domů pěšky přes Pece anebo devítkou z Vápenky.

Tam, kde je teď Auto Jarov, byla samostatná teplárna s komínem, která ohřívala celé sídliště. Teprve později jsme byli připojení na teplárnu v Strašnicích. Tehdy tu byly dokola pole, až pak Ministerstvo vnitra postavilo svoje domy pro policisty. Viděla jsem z balkonu, jak to stavějí muklové.

V roce 1965 se mi narodila dcera. Naše děti si chodily hrát do Třešňovky. Byla tam zahrada, dávali jsme na zem deky, děti se batolily a my jsme se opalovali.

Náš dům byl třípatrový, bez výtahu. Bylo tu dvanáct bytových jednotek, spojovací chodba a dalších dvanáct pod jednou střechou. V bytě byly parkety, to měly všechny partaje. Parkety byly dvoje. Dělalo se to tak, že nejdřív dávali parkety do asfaltu a na ně pak dali ještě jedny parkety. Několik roků to ani nebylo vidět, že tam asfalt je, ale jak se to nábytkem zatěžkalo, asfalt vylezl nahoru.

Scházeli jsme se vždycky v sušárně, na schůze, ale oslavoval se tu třeba i Mikuláš pro děti. Chodili jsme si tam zatancovat a popovídat si. Telefon jsme neměli hned. Linka byla nejdřív pro několik partají, než jsme měli svoji vlastní linku. V domě byla garáž, jedna velká sušárna, jedna malá sušárna, mandl, prádelna. Měli jsme rozpis, kdy je na koho řada, než jsme měli vlastní pračku. Naši mužský udělali beton, aby se to dalo dobře vytírat. Jednou za čtvrt roku byla na každém řada umýt schody a když byl sníh uklidit sníh před barákem. Každý si to hlídal. Ale byla jsem šťastná, když už to začala dělat firma.

Vedle pošty na Koněvce bývalo Zdravotní středisko, kde bylo všechno, i rentgen. Ale nakonec to dali k prodeji a lékaři, kteří zůstali, si to museli platit a už se to změnilo. Pak už jsme museli jezdit až do Vršovic, když měl můj muž nemocné srdce.

Vdávala jsem se na Zámečku v Libni, kde jsme měli úřední sňatek a v kostele sv. Martina v Líbeznicích. Měla jsem dlouhé šaty.

V mém bytě teď bydlí vnučka.

Dominika Prejdová (*1979) je spisovatelka a scenáristka. Od roku 2011 žije ve Varšavě. Jako prozaička debutovala v roce 2009 románem Marijin dvor. V roce 2021 jí vyšla druhá prozaická kniha Z čeho je den, ve které vypráví o fungování takzvané patchworkové rodiny – za tuto knihu v roce 2021 získala Literární cenu Knižního klubu. Prejdová vystudovala filmovou vědu na Univerzitě Karlově v Praze, v minulosti působila jako publicistka, dramaturgyně Febiofestu a pracovala v distribuční filmové společnosti Artcam.

Kakalík (*1977), vlastním jménem David Kalika; výtvarník, ilustrátor a animátor. Je autor a spoluvůrce animovaných seriálů Příběhy umění s profesorem Škrečkom a Skobičiny, autor komiksu Myší vývar, výtvarník a tvůrce publikací Kuře, Klacky v galerii, Proč umění? a hudebních videoklipů, znělek nebo kampaní pro neziskový sektor. Za publikaci Už tam budem, Mojžíši? získal ocenění v soutěži Nejkrásnější české knihy roku 2021.

To je moje místo

„Domy a ulice v Praze 3 ožívají díky jejich bývalým obyvatelům a současným umělcům.“

Smyslem výstavního projektu realizovaného odborem sociálních věcí městské části Praha 3 je přinést téma respektu k životním příběhům starých lidí a jejich trvalému přínosu současné společnosti. Nabízíme propojení skrze budovy, kde tito senioři bydleli před lety, stejně jako žijí mladší lidé dnes. Díky projektu chceme Prahu 3 představit jako městskou část, která otázku péče o seniory řeší komplexně i nad rámec běžných sociálních služeb a uvědomuje si nutnost jejich aktivního zapojování do veřejného života. Protože tady žijeme všichni společně.

Projekt se poprvé uskutečnil v roce 2024 jako společná iniciativa Ošetrovatelského domova Praha 3, městské části Praha 3 a kulturního centra Atrium Žižkov (Kultura Praha 3,). Hlavním záměrem bylo od počátku dát seniorkám a seniorům možnost zavzpomínat na konkrétní místo, na ulici, dům či byt, ve kterém v Praze 3 žili nebo ke kterému měli nějaký významný vztah. V letošním roce projekt rozšiřujeme o další čtyři příběhy.

Seniorky a senioři vzpomínají nejčastěji na období 50., 60. a 70. let, kdy zakládali rodiny nebo se stěhovali kvůli práci do domů v ulicích Prahy 3. Někteří popisují více či méně idylické sousedské vztahy, každodenní cesty do práce tramvají, dokáží si vzpomenout, kde byly jaké samoobsluhy, jak velké fronty se v nich stály nebo do kolika měly otevřeno, kam chodily jejich děti do školy, na kterém hřišti si s nimi hráli nebo jak snadno v ulicích parkovali. Jejich příběhy jsou někdy fádne každodenní, někdy vtípné a někdy tragické. Pro připravený projekt bylo nutné příběhy lehce poupravit, vybrat to podstatné.

Za projektem To je moje místo stojí tvůrčí a produkční tým Galerie Atrium Žižkov v čele s kurátorem Ondřejem Horákem.

Ten následně, stejně jako v předchozím roce, oslovil současné spisovatelky a spisovatele, aby se na projektu podíleli tím, že vzpomínky přepíšou a částečně převypráví. Mezi oslovenými najdeme opět respektované tvůrce, např. Marka Torčíka, Janu Šrámkovou či Dominiku Prejdovou. Podobně kurátor oslovil také výtvarníky – Klaudii Hlavatou, Evu Volfovou, Kakalíka nebo Alexeye Klyuykova. Výtvarníci dostali jako předlohu fotografii konkrétní ulice či domu a také informace o období, kdy v domě žili dotazovaní senioři. Na výběru předloh se podílel Klub přátel Žižkova, případně spisovatelé i výtvarníci vycházeli z dalších dodaných fotografických materiálů.

Výstava jednotlivých výpovědí se realizuje v období od podzimu 2025.

Všechny příběhy, které byly od začátku realizace projektu zpracovány, včetně nahrávek původních rozhovorů se seniory, najdete na www.praha3.cz/to-je-moje-misto.

Na finalizaci vzniklého materiálu se podílely: odbor sociálních věcí, odbor vnějších vztahů a kultury městské části Praha 3, Atrium Žižkov – Kultura Praha 3, p. o., Ošetrovatelský domov Praha 3, p. o., a Kreativní Praha, z. ú.

Původní výpovědi najdete na:

1 Příběh Milady Spolkové, Čajkovského 1904/11

2 Příběh Evy Sohrové, Kolínská 1666/19

3 Příběh Jana Tomáše, Roháčova 167/27

4 Příběh Marie Budilové, Buková 2554/6

Praha / /

Kultura / /

**atrium
žižkov**

OŠETŘOVATELSKÝ
DOMOV
PRAHA 3